

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

The quest for controlled decontrol

Masculinity projects and emotion regulation in arranged group fighting

Lekkerkerk, R.C.

Publication date

2023

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Lekkerkerk, R. C. (2023). *The quest for controlled decontrol: Masculinity projects and emotion regulation in arranged group fighting*. [Thesis, fully internal, Universiteit van Amsterdam].

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Summary

In this dissertation, I conducted an analysis of the underground scene of arranged fighting^[106] and explored the subjective, emotional, and sensuous experiences of its participants. The central question was how and why do groups of men participate in non-conflictual group violence? To answer this question, I focused on unpacking the situationally contingent actions and interactional practices of arranged fighting, as well as participants' (in situ) meaning-making and bodily-emotional experiences. Based on 4.5 years of ethnographic fieldwork that included multiple 'hang-outs', non-participant observation, joint interviews, in-depth/semi-structured interviews, and video-stimulated elicitation interviews, I was able to provide an account of what arranged violence means in sociological terms, why people participate in it, and hence, how we should understand this phenomenon. Theoretically, I evoked a 'figurational-situationist' approach, combining a fine-grained micro-sociological and interactionist analysis with a figurational development focus.

As arranged fighting has received limited academic attention but has been extensively covered in Dutch and international news media, Chapter 1 of the research aimed to address this phenomenon and set the 'scene'. One of the central arguments presented in this chapter is that arranged violence should not be regarded as the modern equivalent of 'football hooliganism', a view that has been widely assumed. To support this claim, I outlined several ways in which contemporary arranged fights differ from acts of football hooliganism, raising the question of how then we should understand what arranged fighting 'is'. In the empirical chapters I examined this issue in two parts. In the first part, I illustrated the 'how' and 'what' of arranged violence, describing how these fights are constructed and what happens during them. In the second part, I delved into the 'when/where', 'who' and 'why' of arranged fights, providing insights into their socio-historical development, the participants involved, and their motivations for participating.

In Chapter 3, I analysed how participants move towards and engage in violence, highlighting the interaction temporalities through which arranged

[106] In the Netherlands, this form of violence is commonly referred to as *bosvechten* (see, e.g., RTL Nieuws, 2021), which translates to 'forest fighting/fights' due to their secluded locations. However, in this study, I use the term 'arranged fights'.

fights unfold, what happens prior to violence, and fighters' body/emotion regulation before joining in. My question for this chapter was how do participants collectively shape and regulate emotions in the trajectory towards arranged group fights? In answering that question, I reconstructed how a group heads into an arranged fight, following the developmental trajectory in this particular empirical case from the beginning until the actual use of violence, i.e., from the moment participants wake up (on the day of the fight), meet, and assemble; they get into the cars, drive to the battlefield, and visually confront their opponents; and they form battle formations, move in separate lines, and descend into violence. Upon close examination of the trajectory, it became clear that fighters instigate and submit to situationally emergent collective bodily-emotional regulation, exerting control over their own and others' emotions and reactions in all moments. They do this, for example, by suppressing emotions such as tension, fear, and panic, while evoking confidence, aggression, and determination. Fighters also engage in acts of preparation, such as sprinting, shadowboxing, and small physical contact, along with non-verbal cues like eye contact and mutual positioning, to cultivate the sense of determination and combativeness that they expect from one another. Additionally, they seek to instil fear in their opponents by strategically using verbal communication and body language to project intimidating personas. This chapter advanced scholarly research on violence and emotions by highlighting that fighters' emotions are actively worked on and worked with throughout the entire trajectories of violence, and establishing a fighting mood is an interactional achievement (Jackson-Jacobs, 2013) rather than a passive bodily-emotional encapsulation process undergone by participants (cf. Collins, 2008, 2013).

In Chapter 4, I further built upon participants' ways of managing bodily-emotional sensations by analysing how they balance between controlling and decontrolling violence. One recurring theme that emerged from my data was the ambiguity in participants' accounts of how they mete out violence against opponents, ranging from claims of being swept away by 'primal urges' to explaining their ability to regulate violence on the spot. The question I addressed was how fighters account for the regulation of violence. Specifically, I analysed how fighters account for rules or 'a code' of honourable fighting, how their accounts testify to their ability to navigate between controlling and decontrolling violence, and how they do the navigating, as a bodily-emotional experience, i.e., how they 'sense violence' (Spencer, 2014). The chapter presents an analysis that runs counter to the prevailing social-scientific perspective that violence is an 'outpouring' or 'outburst' of existing impulses or emotions. Similarly, arranged fights have been depicted as an outlet for uncontrolled violent urges where men can suspend conventional norms and enjoy disorder and destruction. But the limited role that mental processing plays in violence—if only because it

happens so fast—does not mean that fighters lack consciousness or that fights become ‘rule-less’. Rather, this chapter highlights that fighters develop intuitive insight into and learn to sense violence through sight, sound, smell, and touch. They respond to bodily cues, their own and that of their opponents, and use sensory feedback to balance between controlling and decontrolling violence, including the sounds made by opponents, group members and/or coaches, such as screaming and moaning in pain, the look in an opponent’s eyes, seeing fighters foaming at the mouth, the sight and taste of blood, bodily pain and injury from kicking one’s opponent hard, the sight or feel of a fighter becoming unconscious, and so on. However, balancing controlling and decontrolling is not a straightforward process, and it can trigger different action tendencies that increase the level of force and aggression. It can make a fighter ‘crazier’ without necessarily making him ‘better’; it may guide fighters to persist in kicking an opponent or transform their kicks into a final, deliberate stomp. These findings contributed to understanding micro-situational encounters, notably how fighting requires learning and a constant sensing of one’s own and others’ bodily-emotional processes to generate, respond to, and anticipate the stream of violent actions.

In Chapter 5, I examined the socio-historical processes that led to the emergence of arranged violence in the Netherlands as a dominant form of violent rivalry among socially organised fan groups, commonly known as ‘hooligan firms’. Several interlocking developments influenced the evolution of contemporary ‘football hooliganism’ from (more or less) spontaneous confrontations to arranged fights: the impact of law enforcement and authorities, the role of the media, changes in modern football, such as increased legal restrictions and stadium modernisation, the consequences of the ‘Beverwijk’ battle in 1997, the partial displacement of hooligan confrontations away from stadiums, and the emergence of mutual dependencies, among others. Consequently, a new, durable system of standards for behaviour emerged in a newly formed web of interdependencies that I referred to as the ‘arranged-fight figuration’ (Elias, 1978; Elias & Dunning, 1986; Dunning, 1999). This development can be best described as a small-scale institutionalisation trend that resulted into a scene of like-minded fighters, willing to undergo similar rites and trials, with well-distinguished arrangements, practices, attitudes, and norms related to ‘honourable’ fighting. For example, groups rejected alcohol and ‘old-school’ drunken excesses and skirmishes, sent members to the gym and martial arts training, used steroids and other strength- and weight-enhancing chemicals, started organising their fights more ‘professionally’, and collectively debated the rules (based on honour and respect for the opponent) and practical arrangements (such as a fixed number of participants, age categories, and weapons prohibition) for the arranged fights. That is, they pressured each other towards new behavioural requirements, in-

cluding the capacity to balance violence in situations of ‘chaos’, adhere to the agreed-upon rules, and learn body techniques to navigate bodily-emotional sensations. Presently, these groups, on an international scale, have collectively found ways to sustain their scene, keeping it underground and shielded from external influences that might thwart their violent competitive association.

In Chapter 6, I analysed how fighters account for why they fight—that is, what they considered to be the activity’s appeal and how they attributed meaning to and defined their involvement in arranged violence. My question was how and why do arranged fights appeal to participants and how does it tie in with masculinity? Previous criminological and other literature has generally overlooked the positive, affective, and moral appeal of fighting, commonly associating men’s violence as a temporary means to suppress feelings of disadvantage and humiliation arising from marginalisation experiences and attempts to reclaim a sense of masculinity. Contrary to these notions, I have shown that participants in arranged fights are not necessarily grappling with socio-economic or psychological issues (cf. Van Ham et al., 2017; Van Ham, 2019; Van Ham et al., 2020), and even if they were, their motives for engaging in violence do not align with prevailing explanations. Rather, my analysis has highlighted that arranged fighting promotes a reflexive masculine identity project that allows men to ‘test’ and develop themselves, gain positive self-affirmations, and bond with others within an exclusive community of fighters. Importantly, these men have cultivated their own form of masculinity through self-development projects that align with the behavioural pressures of the figuration, specifically, ‘balanced’ violence requiring training in body techniques and self-control. Their quest is focused on moments that affirm their masculinity, the ‘controlled decontrol’ in which they experience intense emotional sensations while simultaneously deploying honourable self-regulation.

To conclude, my dissertation proposed a new understanding of arranged violence as a socially constructed, violent practice that involves the regulation of collective emotions and ‘sensuous’ bodily-emotional experiences, forming a newly emerging figuration of fighters engaged in reflexive identity projects centred on self-actualisation and the (re)examination of masculine expectations.

Samenvatting

In dit proefschrift heb ik een analyse gemaakt van de scene van vechtafspraken [107] en onderzoek gedaan naar de subjectieve, emotionele en zintuiglijke ervaringen van deelnemers aan vechtafspraken. De hoofdvraag was: op welke manier en waarom nemen groepen mannen deel aan niet-conflictueus groepsgeweld? Om deze vraag te beantwoorden, heb ik me gericht op het bestuderen van situatiegebonden gedrag en interactionele praktijken bij vechtafspraken en de manier waarop deelnemers zelf (in situ) betekenis geven aan de vechtpartijen en deze op lichamelijk-emotioneel vlak ervaren. Op basis van 4,5 jaar aan etnografisch veldwerk, waaronder meerdere informele ontmoetingen, niet-participerende observatie, gezamenlijke interviews, diepte-/semigestructureerde interviews en video-eliciterende interviews, heb ik kunnen beschrijven wat het fenomeen vechtafspraken inhoudt in sociologische termen, waarom mensen eraan deelnemen en dus hoe we dit fenomeen moeten begrijpen. Wat betreft het theoretisch kader heb ik een processituatiele benadering aangehouden, waarbij ik een gedetailleerde microsociologische en interactionistische analyse heb gecombineerd met een focus op figuratievorming.

Aangezien vechtafspraken tot op heden weinig wetenschappelijke aandacht hebben gekregen, maar wel uitgebreid in het Nederlandse en internationale nieuws zijn geweest, heb ik het fenomeen in hoofdstuk 1 van dit onderzoek in kaart gebracht. Een van de standpunten die centraal staan in dit hoofdstuk is dat we vechtafspraken niet moeten beschouwen als het moderne equivalent van 'voetbalhooliganisme', een breed gedeelde aanname. Om dit standpunt te staven, heb ik een aantal verschillen tussen hedendaagse vechtafspraken en daden van voetbalhooliganisme belicht. Dit riep echter de vraag op: hoe moeten we het fenomeen vechtafspraken dan wel begrijpen? In de empirische hoofdstukken heb ik dit vraagstuk in twee delen verkend. In het eerste deel heb ik het 'hoe' en 'wat' van vechtafspraken behandeld door te beschrijven hoe ze zijn opgebouwd en wat er tijdens de vechtpartijen gebeurt. In het tweede deel ben ik dieper ingegaan op het 'wanneer/waar', 'wie' en 'waarom' van vechtafspraken om inzicht te geven in de sociaal-historische ontwikkeling van het fenomeen,

[107] In Nederland wordt deze vorm van geweld ook wel 'bosvechten' genoemd (zie bijv. NOS, 2021) vanwege de afgelegen locaties waar de vechtpartijen plaatsvinden. In dit onderzoek heb ik de term 'vechtafspraken' aangehouden.

de betrokkenen en hun beweegredenen om eraan deel te nemen.

Hoofdstuk 3 bevat een analyse van het proces dat deelnemers doorlopen in de aanloop naar het geweld. Hierbij heb ik de nadruk gelegd op de situationele omstandigheden waarin vechtafspraken zich afspelen, wat er gebeurt voorafgaand aan het geweld en de lichaams-/emotieregulatie van deelnemers voordat zij zich in het gevecht mengen. Mijn vraag voor dit hoofdstuk was: hoe vormen en reguleren deelnemers collectief emoties in het traject naar een vechtafspraak? Bij het beantwoorden van deze vraag heb ik gereconstrueerd hoe een groep zich in een vechtafspraak begeeft. Ik heb het interactionele ontwikkelingstraject in deze empirische casus gevolgd vanaf het begin tot het daadwerkelijke gebruik van geweld, dus vanaf het moment dat de deelnemers wakker worden op de dag van de vechtpartij. Ze verzamelen zich; ze stappen in de auto, rijden naar het slagveld en komen hun tegenstanders onder ogen; ze vormen gevechtsformaties, stellen zich op en bewegen zich voort in afzonderlijke rijen en gaan uiteindelijk het gevecht aan. Uit mijn analyse van dit ontwikkelingstraject bleek dat deelnemers aanzetten tot en zich onderwerpen aan situationeel opkomende, collectieve lichamelijk-emotionele regulatie, waarbij ze op elk moment controle uitoefenen op hun eigen en andermans emoties en reacties. Dit doen ze bijvoorbeeld door gevoelens als spanning, angst en paniek te onderdrukken en tegelijkertijd zelfverzekerdheid, agressie en vastberadenheid op te roepen. Ook verrichten deelnemers voorbereidende handelingen, zoals sprintjes trekken, schaduwboksen en licht fysiek contact, en gebruiken ze non-verbale signalen, zoals oogcontact en onderlinge opstelling, om het gevoel van vastberadenheid en strijdlust te voeden dat ze van elkaar verwachten. Bovendien proberen ze de tegenstander angst in te boezemen door strategisch gebruik te maken van verbale communicatie en lichaamstaal om intimiderend over te komen. Dit hoofdstuk draagt bij aan de wetenschappelijke kennis over geweld en emoties door te laten zien dat vechters actief werken aan en werken met hun emoties gedurende het geweldsproces en dat het creëren van een strijdlustige sfeer een interactionele handeling is (Jackson-Jacobs, 2013) en niet een passief lichamelijk-emotioneel inkapselingsproces dat deelnemers ondergaan (vergelijk Collins, 2008, 2013).

In hoofdstuk 4 ben ik dieper ingegaan op de manier waarop deelnemers omgaan met lichamelijk-emotionele sensaties door te analyseren hoe zij een balans vinden tussen het 'beheersen' en 'loslaten' van het geweld. Een terugkerend patroon in de data was de ambiguïteit in de verhalen van deelnemers over hoe zij geweld uitoefenen op hun tegenstanders: enerzijds beweerden ze dat ze worden bevangen door een soort oerdrift, maar anderzijds verklaarden ze dat ze in staat zijn om geweld ter plekke te reguleren. De vraag in dit hoofdstuk was hoe de deelnemers zelf de regulatie van het geweld verklaren. In het bijzonder heb ik geanalyseerd hoe deelnemers aan vechtafspraken rekening houden met

bepaalde regels of een 'erecode', hoe hun verhalen getuigen van een vermogen om te 'navigeren' tussen het beheersen en loslaten van geweld en hoe zij dit ervaren op lichamenlijk-emotioneel vlak, met andere woorden, hoe ze het geweld 'aanvoelen' (Spencer, 2013). De analyse in dit hoofdstuk staat haaks op de heersende opvatting in de sociale wetenschappen dat geweld een 'uitstorting' of 'uitbarsting' van bestaande impulsen of emoties betreft. In overeenstemming met deze opvatting worden vechtafspraken ook wel afgeschilderd als een uitlaatklep voor onbeheerste gewelddadige neigingen, waarbij mannen de gangbare normen tijdelijk kunnen laten varen om van chaos en verwoesting te genieten. Maar het feit dat mentale verwerking een beperkte rol speelt bij geweld (alleen al omdat het zo snel gaat) betekent niet dat de deelnemers zich niet bewust zijn van zichzelf of dat de vechtpartijen letterlijk 'ongeregeld' zijn. Uit dit hoofdstuk blijkt juist dat deelnemers een intuïtief inzicht in geweld ontwikkelen en leren om geweld 'aan te voelen' door te zien, horen, ruiken en voelen. Ze reageren op lichamenlijke signalen, zowel van zichzelf als van hun tegenstanders, en gebruiken sensorische feedback om een balans te vinden tussen het beheersen en loslaten van het geweld. Voorbeelden van dergelijke sensorische feedback zijn de geluiden die tegenstanders, groepsleden en/of coaches maken, zoals schreeuwen en kreunen van de pijn; de blik in de ogen van een tegenstander; zien dat deelnemers het schuim op de mond hebben staan; het zien en proeven van bloed; fysieke pijn (en letsel) van het hard schoppen van een tegenstander; en zien of voelen dat iemand het bewustzijn verliest. Dit proces van balanceren tussen beheersen en loslaten is echter niet eenvoudig en kan leiden tot verschillende actietendensen die geweld en agressie aanwakkeren. Het kan ertoe leiden dat een deelnemer 'gekker' wordt zonder daar een betere vechter van te worden; het kan ertoe leiden dat deelnemers op een tegenstander in blijven trappen of een laatste, gerichte schop geven. Deze bevindingen verschaffen meer inzicht in de aard van micro-situationele gewelddadige ontmoetingen, met name dat vechten gepaard gaat met leren en met het voortdurend aanvoelen van de eigen en andermans lichamenlijk-emotionele processen om de stroom van geweldshandelingen op gang te brengen, erop in te spelen en erop te anticiperen.

In hoofdstuk 5 heb ik onderzocht welke sociaal-historische processen hebben geleid tot de opkomst van vechtafspraken in Nederland als dominante vorm van gewelddadige rivaliteit tussen sociaal georganiseerde supportersgroepen, algemeen bekend als 'hooligan'groepen'. Verschillende samenhangende ontwikkelingen hebben invloed gehad op de evolutie van het hedendaagse voetbalhooliganisme van (min of meer) spontane confrontaties tot vechtafspraken, waaronder de invloed van rechtshandhaving en autoriteiten; de rol van de media; veranderingen in het moderne voetbal, zoals aanscherping van de regels en modernisering van stadions; de gevolgen van de 'slag bij Beverwijk' in 1997; de gedeeltelijke verplaatsing van confrontaties tussen

hooligans weg van stadions; en het ontstaan van onderlinge afhankelijkheden en sterkere verbondenheid tussen groepen. Hierdoor ontstond een nieuw, stabiel systeem van gedragsnormen in een nieuw gevormd netwerk van onderlinge afhankelijkheden dat ik de ‘vechtafsprakenfiguratie’ heb genoemd (Elias, 1978; Elias & Dunning, 1986; Dunning, 1999). Deze ontwikkeling kan worden omschreven als een kleinschalige institutionaliseringstendens die heeft geleid tot een nauw verweven scene van gelijkgestemden die bereid zijn om vergelijkbare rituelen en beproevingen te ondergaan met duidelijk afgebakende afspraken, gebruiken, en gedragsnormen die verband houden met ‘ervol’ vechten. De groepen keerden zich bijvoorbeeld af van alcohol en ‘ouderwetse’ dronken uitspattingen en knokpartijen, stuurden hun leden naar de sportschool en vechtsporttraining, gebruikten steroïden en andere kracht- en gewichtsverhogende middelen, begonnen vechtpartijen ‘professioneler’ te organiseren en bepaalden gezamenlijk de regels (met de nadruk op eer en respect voor de tegenstander) en praktische zaken (zoals een vast aantal deelnemers, leeftijdscategorieën en een wapenverbod) voor de vechtafspraken. Zo zetten ze elkaar aan tot nieuwe gedragseisen, waaronder het vermogen om geweld te reguleren in ‘chaotische’ situaties, zich aan de afgesproken regels te houden en fysieke vaardigheden aan te leren om lichamelijk-emotionele sensaties te navigeren. Deze groepen hebben op internationale schaal manieren gevonden om hun scene in stand te houden, door het ondergronds te houden en te beschermen tegen invloeden van buitenaf die hun gewelddadige competitie zouden kunnen dwarsbomen.

In hoofdstuk 6 heb ik geanalyseerd hoe deelnemers verklaren waarom ze vechten, oftewel waarom ze zich aangetrokken voelen tot deze bezigheid en hoe ze betekenis toekennen aan en hun betrokkenheid bij vechtafspraken beschrijven. Mijn vraag was: op welke manier en waarom hebben vechtafspraken aantrekkingskracht op deelnemers en wat is het verband met mannelijkheid? De positieve, affectieve en morele aantrekkingskracht van vechten is over het algemeen buiten beschouwing gelaten in eerder (criminologisch) onderzoek. Geweld door mannen werd veelal gezien als een manier om tijdelijk toe te geven aan een gevoel van benadeling en vernedering dat voortkomt uit het ervaren van marginalisering of als pogingen om een gevoel van mannelijkheid terug te winnen. In tegenstelling tot deze opvattingen heb ik aangetoond dat deelnemers aan vechtafspraken niet noodzakelijkerwijs worstelen met sociaal-economische of psychologische problemen (vergelijk Van Ham et al., 2017; Van Ham, 2019; Van Ham et al., 2020; Wolsink & Ferwerda, 2022) en dat, zelfs als dat wel zo was, hun beweegredenen om deel te nemen aan deze vorm van geweld niet stroken met wat algemeen wordt aangenomen. Mijn analyse heeft aangetoond dat vechtafspraken een reflexief mannelijk identiteitsproject bevorderen waardoor mannen zichzelf kunnen uitdagen, positieve zelfbeelden kunnen ontwikkelen

en zich kunnen verbinden aan anderen binnen een exclusieve gemeenschap van gelijkgestemde vechters. Belangrijk is dat deze mannen hun eigen vorm van mannelijkheid hebben ontwikkeld door middel van zelfontwikkelingsprojecten die aansluiten op de gedragseisen van de figuratie, met name het reguleren van geweld waarvoor fysieke vaardigheden en zelfbeheersing dienen te worden getraind. Hun zoektocht is gericht op momenten die hun mannelijke identiteit bevestigen, de ‘gecontroleerde ongecontroleerdheid’ waarin ze intense emotionele sensaties ervaren en tegelijkertijd eervolle zelfregulatie laten zien.

Met het oog hierop heb ik in dit proefschrift een nieuwe duiding voorgesteld van het fenomeen vechtafspraken als een sociaal geconstrueerde vorm van geweld waarbij collectieve emoties en zintuiglijke lichamelijk-emotionele ervaringen worden gereguleerd en waaruit een nieuwe figuratie is ontstaan waarin vechters verweekeld zijn in reflexieve identiteitsprojecten gericht op zelfverwezenlijking en het (her)evalueren van verwachtingen van mannelijkheid.

Acknowledgements

SPECIAL THANKS to all the men who generously allowed me to spend time with them and shared a wealth of information, including those whom I may have caught off guard with my 'spontaneous' questions in rather awkward social settings such as nightlife events, public transportation, and through social media. Your willingness to discuss your involvement in the *bosgevechten* and trust me with your experiences is greatly appreciated. It is undeniable that this research would not have been possible without your invaluable participation. Thank you, guys.

I am deeply grateful to my supervisors, Don Weenink and Giseline Kuipers, for their contributions in terms of knowledge, comments, criticism, discussion, and information. Not only were they consistently able to help me find the main thread whenever I (once again) lost track of it, but they were also a source of personal support throughout the research process, particularly during the fieldwork. In this regard, I would also like to express my gratitude to the Group Violence team for our collaboration; Floris and Laura, thank you for being not just amazing colleagues but also dear friends. I would also like to thank Phie for being my gv buddy during those early years. Thanks also to Ramon Spaaij for providing me with a whole bag of books on football hooliganism, which swiftly illuminated the fact that the contemporary arranged fights constitute a distinct form of group violence, differing from what occurred during the 'good old/bad old days' of hooliganism.

My family have been incredibly valuable too. A special thanks is reserved for my parents; Mum, Dad, thank you for always supporting me and welcoming me into your home to work, even in the early morning. The same goes for Rien and Joke, with whom I found lots of support, particularly in caring for Reggie. I also want to express my gratitude to my brother Niek for helping me navigate tricky English phrases, and to my sister-in-law Kelly-Ann for being a sweetheart. Along the same lines, I want to thank Willemijn for always being there for me and allowing me to work in Amsterdam. I also want to thank my friends for constantly checking in on me and my research, especially Eef, Mayla, Lisa, Aricia, Kemm, Soof, Myrth, and Bien. Merel and Remco, thank you as well for the 'lakkies' and training sessions that provided some much-needed relief.

But most of all, I am grateful to my hubby, Koen. I want to thank you for so many things, but above all, for believing in me more than I believed in myself. In this case, all the clichés are true, but without you, I would have probably thrown that laptop out of the window long ago. Simply put, you are the best, and I'm excited for our new chapter together. Lastly, thanks to my bundle of joy and love, Reggie. Just one thing: keep being the curious sweet observer that you are.

In the early to mid-2010s, the Netherlands witnessed the emergence of a novel form of group violence known as ‘bosvechten,’ Dutch for ‘forest fighting.’ This practice gained public attention through the dissemination of online videos, depicting groups of male combatants engaging in unarmed physical confrontations within remote forest settings. Initially associated with ‘football hooliganism,’ where participants engaged in more or less spontaneous confrontations in and around football grounds, these forest fighting groups transitioned toward well-organised bare-knuckle fights, deliberately and secretly conducted outside the general public’s eye.

Over a four-year period, I interacted with more than thirty participants, engaging in informal (group) discussions, conducting (video-elicitation) interviews with ‘top boys,’ and employing diverse qualitative research methods to observe the development of this international fighting scene. This book delves into this specific scene and the practice I term ‘arranged fighting,’ providing detailed descriptions of the groups, their motivations, and, most importantly, their modus operandi: *how* participants socially organise and construct violence from start to finish.

As my interactions with the fighters extended, it became increasingly evident that their involvement in arranged fights stemmed from a reflexive identity project aimed at self-actualisation and the (re)examination of masculine expectations within society at large. What becomes apparent is that these men have cultivated a unique form of masculinity. By means of self-development projects, aligned with the behavioural expectations of the social figuration, they emphasise ‘balanced’ violence, which entails training in body techniques and self-control. Their ‘quest’ is directed towards moments that signify their masculine selves—a state of ‘controlled decontrolling’—enabling them to experience intense emotional sensations, whilst simultaneously deploying accountable self-control. From this ground, I offer a thorough portrayal of

how arranged group violence unfolds, is provoked, and managed within interaction, demonstrating in turn how combatants can maintain their social sensitivity in situations conventionally perceived as

‘uncontrollable.’